

“ကိုယ်စားချစ်သူ”

(၆)

ဦးစက် ဦးချောက်လေးများသည် ခပ်စိပ်စိပ်လေး ဟု
နေကြ၏။ လေးနှစ်လေးကလေးသည် တသုတသရေနှင့်နေသည်။
မိုးရေခက်များကြောင့် ကန္တာရကလေးများကြီးသည် နက်ပြောင်
တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။

ဝိတထံခံတို့သည် တင်းလျားကပ်ပြင်၏ ထိုင်းတူနှင့်
လေးများကိုအတိုင်း ကိုယ်ခန်း၊ ကိုယ့်ပြင်ပိုင်း စွမ်းစံထားသော
ပန်းစာလှလေးများ ဝန်းရံထားသည့် တိုက်လှလှလေးများနှင့်
အရှင်သခင်များဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိလေသည်။

“မေမေယား”

ကန္တာရကလေးများကြီးပေါ်တွင် မြတ်သွားလာသူ
တိုင်း ဤစာကမ်းကလေးကို ထိပေလိမ့်မည်။ မေမည်မှာ
ဘက်လိပ် ထိရေဖား၏။ ဝန်းလှိုင်းကြွေမပါသော ရွှေရင်
ပြုပြင်နှင့် လှည့်ကမ်းလေးများကို တွဲချက်ပါလျှင် မေမေယား
သည် လက်ကမ်းကြိုဆိုလျက် ရှိ၏။ ရွှေရင်လျှင် ဘယ်စာလုပ်မျိုး
မဆို တင့်ကယ် ပြုပြင်စုစုလေးဘာ ရန်ကုန်ရှိတော်တော်
စာပန်းခြံသံမှ ရှေ့မှာပင်ဖြစ်ပါသည်။

ညှပ် (၁၂)ကန့် ...

ကာတီးသည် မေမေယားကပ္ပိတရောက်အပြီးဆီမှ

မိမိတို့ ထိခိုက်လွယ်စွာ ဖွင့်၍ ကမ္ဘာ့အေးလမ်းပကြီးအပေါ် တက်လာ၏။ ပြီးတော့ မြို့တော်အတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လေးဖြောင့်လွှားလွှားကိုင်မိလေသည်။

“ဒီနေ့ည မေထားနဲ့ ချိန်ထားတာ တော့ ဒီဘုတာ ကြီးကြောင့် လွဲပါပြီ”

ကားမောင်းသော သူတို့သည် တကိုယ်တည်း စိတ် ပျက်လက်ပျက်ရွေ့လာလိမ့်။ ကားလက်တိုင်ပေါ်တွင် ဟင် လေးသော သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် အငြိမ်နေရုံသာ သင်္ဘော ကြီးစွာထားနေရုံသာ သူ၏လက်ပတ်စာရိတ် (၁၂)ခုရထား ပြီး၍ (၅)မိနစ်ရှိပြီဖြစ်၏။

သူ၏ကားမောင်းသည် ယခုကပါ ဒီလီချပ်ပန်းခြံကို ကျော်၍လာခဲ့ပေပြီ။ ဤလိုဆိုလျှင် သူမောင်းလာသော ဗိုလ် နှဲ့သည် တကော်ကလေးမှာ ခုခေတ္တဖြစ်၏။

လမ်းမှာ ရှင်းနေ၏။ ကန်စတန်မြို့ရေညှိပ်မှ ပြတ် သန့်၍ တိုးကိတ်လာသော စလေသည် ဘေးခြံစွာဖြင့် မိုက် ခတ်လာ၏။

သူသည် ကားနောက်ခံကို မကြေမနပ်ဖြင့် လှည့် ကြည့်မိသည်။ ခေါင်းဖွေးဖြူဖြူစင် အသက် (၅၀)ကျော်ကော် ခပ်လူကြီးတစ်ဦးသည် တခေါ်ခေါ်ကိပ်ဖျတ်ကာ ပါလာ၏။ သူဝတ်ထားသောအဝတ်အစားမှာ ၂၀၀၀ ခန့်ခန့်

လေသည်။

ဒီဝင်္ကတကော်ခက်နဲ့ ကျွတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး... ကားမောင်းသော လူတို့သည် သက်ပြင်းခုတ် ညည်းညူ လိုက်၏။

မကြာမီ လှပသော မြဝင်းလေးအတွင်းသို့ ကားလေး သည် ကွေ့၍ ဝင်လိုက်၏။ မြွေကလေး၏ အလယ်တွင် ခေတ် ဝီဒီယိုဆောက်လုပ်ထားသော တထပ်တိုက်လေးကို မကွေ့ရစေ။ မီးရောင်များသည် မစ်မြူတစ်တံခါးများကို ကျော်၍ အမြင်သို့ လှပစွာ ပြာထွက်နေကြ၏။

ထိုကံကလေးရွေ့သို့ အရောက်တွင်တော့ သူပသော တထပ်တိုက်လေး၏ ပေါ်ကီတို့ အောက်ဝယ် ငြိန်ကနဲ ထိုး ရပ်လိုက်လေသည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့် အခေါ်ကြီးတစ်ဦးက တစ် ဖွင့်၍ ပေးလာ၏။

“ခလေးခ ခေါင်းကိုက်လို့ တုံ့လုံလုံနေတယ် ကွယ်... မောင်ထွန်းဝင်ကိုသာ ဟိပ်ထဲ အရောက်ပို့ပါတော့ မောင်ကျော်ဝင်းရယ်”

ဦးထွန်းဝင်၏ ဇနီး မြို့ဝင်မိ ဒီဝင်သည် တခါပေမှ စားစားရပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ဒီလောက် အဆပတန်လေးတဲ့ ကိုယ်ကြီး

ကို ကိမ်သံအရောက် သယ်ရမှာ လွယ်သော”

ကျော်ဝင်းသည် ခပ်သဲ့သဲ့ ညည်းလိုက်လေသည်။

“ဗိုလ်မင်း ကိုတို့ပြန်လာပြီလားဟင်၊ သမီးမေကနဲ ပြစ်သွားတယ် ကဲ .. ဖာပိတိပ်ခေတော့ သမီးရှိနေပြီထဲ”

ရှယ်လီခင်၏ စာသံသည် ကျော်ဝင်းဘာတွက် စားတက်သွားရ၏။ ရှယ်လီခင်၏ စကားကြောင့် သူမ၏ စာမိသည်တိုက်တွင်းသို့ ပြန်လည်၍ ဝင်ရောက်သွား၏။

ကျော်ဝင်းသည် နေ့စဉ်ကရက် ဘူးလေးထဲမှ ဒီးကရက်တုလိပ်ကို ထုတ်၍ ဒီးညှိကာ သောက်နေခိုက် နှယ်လီခင်သည် တိုက်တစ်ခု ကျော့ကျော့မော့မော့လေး ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ သူမ၏ကိုယ်တွင် ညက်တမ်းကုန်ပြန်ပြီး မြင် ဖုံးလွှမ်း၍ထားလေသည်။

သူမ၏ နို့နှောငယ်သော ခါးဝယ် ညောင်အင်္ကျီ၏ ပြင်ညိုကို ခြေထောက်ထပ်လည်း ဖွပ်ကျယ်လော့ရင်နှင့် ခွင့်ကားသော တင်တို့သည် ထတိုင်းသားလေး လှပစွာ တွေ့မြင်နေရ၏။

“တစ်ညဘင်မဟုတ်တော့ဘူး။ ညတိုင်းလိုလိုလိုက်ပို့နေရတာ သိပ်အားနာနေကောင်းတာ ကိုကျော်ဝင်းရယ်၊ ခင်မြင့် ကိုတို့အတွက် သိပ်စိတ်ညစ်တာထဲ”

ရှယ်လီခင်သည် ဆုံးသံလေး လှုပ်လိုက်သလို

ညည်းပြရင်း ကျော်ဝင်း၏ မျက်နှာကိုမော့၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏မျက်နှာတောင် ကျော့ကြီးများက တပြတ်ပြတ်ခါနေကြ၏။

တကယ်တော့ နှယ်လီခင်သည် ကျော်ဝင်းက သူမ၏ အပေါ်တွင် ဦးထွန်းခင်အတွက် သမားစေလဲ၏။ ဘုရားပေါ် ကျော်ဝင်းက ထမင်းကုတ်ဖုံးမော့ ပြန်ပြန်ဖွဲ့မော့လို၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေတော့ လက်ရှိတွင်တော့ ကျော်ဝင်း၏ နှာခေါင်းခေါ်သို့ သင်ယူကာလာလော့ ငွေးရန်များသည် ကျော်ဝင်းသို့ သူမို့တစ်ယောက်ကို လိုက်၍ လှုပ်နေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

“ဟင်၊ ခင်ကိုမဟုတ် ကျန်တော်လဲ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ရယ် ဦးထွန်းခင်ကလဲ ကျွန်တော် သိပ်မမြင့် ကောင်စေတတ်တာက လှန်လွန်းတာထဲခင်”

ကျော်ဝင်းသည် ဤသို့ပြောကာ ကားတစ်စီးကို မှည့်လိုက်၏။ ကားနောက်ခန်းထဲတွင်တော့ ဦးထွန်းခင်မှာ တစ်ယောက်ရှိ ကောင်းတုံးပင်ဖြစ်၏။ တစ်ရက်နဲ့များကလဲ ကားတစ်စီးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကားအပြင်ပေါ်သို့ ဖုံးလွှမ်းပြောထွက်လာလေသည်။

ကျော်ဝင်းသည် ကားတွင်းသို့ ခေါင်းဝိုင်းလိုက်ပြီး ဦးထွန်းခင်၏ နှုတ်ကို မ၍ လက်တဖက်ကို ကော့ သူမ၏ ပုခုံးပေါ်သို့ ကျော်၍တင်လိုက်သည်။ ငြိမ့်၍ ကား၏ အပြင်

မက်သို့ ဦးထွန်းခင်၏ လေးယောက် ကိုယ်ကြီးကို အတော်ပင် အားရိုက်၍ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ဦးထွန်းခင်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီးဖြစ်၍ ရေ၏။ ဣယ်လီခင်သည် ဦးထွန်းခင်၏ ဖွဲ့လောင်းကုန်နေသော လက်တက်ကို သူ၏ ပုခုံးပေါ်သို့ တစ်လိုက်ကာ ဦးထွန်းခင်၏ ခါးကိုမက်ရင်း ကျော်ဝင်းနှင့်အတူ ကိုက်ထဲသို့ ထွင်းခဲ့ပေတော့သည်။

"ကိုကျော်ဝင်းလယ် ရောက်နေဆို ကိုကိုကို ခပ်စောစောလေး ဆွဲခေါ်လာပါ ဟုတ်လား။"

"မရဘူး၊ မယောင်ရယ် ... သူက ကျွန်တော်ရှိနေလေတော့ ကျွန်တော်ကားကိုးရဲ့ မဟုတ်ဘူးဘဲ။"

ဦးထွန်းခင်အား မိမိစမ်းတွင်း၌ ကတင်ပေါ်သို့ တင်ပြီးလျှင် ကျော်ဝင်းမှာ အဝန်ပေါ်ပါသွားသလို လမ်းဆန်း၍ သွားရလေသည်။

ဣယ်လီခင်မှာမူ မဟာသွားပုံရကား သူ၏ နဖူးမှ ဖွတ်ဖွတ်ချောချောလေးအား လက်ကိုင်ပုဂံကုန်လေးဖြင့် သုတ်လိုက်သေး၏။

"ခင်လဲ ခပ်စောစောကထဲက ခေါင်းကိုက်နေတာ၊ အခုတော့မို့ ပူးစောက်ရောက်ဖြစ်နေသေးတယ် ... ကဲလား ကိုကျော်ဝင်း။"

ဣယ်လီခင်က လက်တက်စောင်း၏ အပေါ်အင်းကို မှား နတ်တတိုင်များဖြတ်ပြီးသောအခါဝယ် အထက်ပါအတိုင်းဖြောင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဣယ်လီခင်ကမူ သူ၏ ဦးခေါင်းထဲ မူးနေသော နောက်ပြစ်နေသည့်မှာ ဆိုလင်ကားမှာ သူ၏ မျက်နှာတွင် ဆန့်သက်များ၏ အဆောင်က ထပ်ထပ်နေပါလေသည်။

ကျော်ဝင်းကို ဣယ်လီခင်၏ သွားလေး နေရာကတော့ သီးသန့် နည့်စန်းလေး တစ်ခုဖြစ်သည်။ အစန်းတွင်းဝယ် အရက်ရင်များ ရှိနေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခပ်စောစောကပြင်ထက်ကာ မဲသွားသောမိုးသည် သံသံကလေး ဣန္ဒြေ လာတော့၏။

"ဟော မိုးတွေအတောင် သံသာပြီ ကိုကျော်ဝင်း ဖြန်လို့ဖြစ်ပါလား၊ ထင်"

ဣယ်လီခင်သည် ဝိုက်လေတယ် ဝိဇ္ဇာကို မန်ကလပ်လေးထဲဝယ်ထည့်၍ ပြုစုစနစ်ကလေးပွင့်ကာ ဆိုမိရင်ဝယ် ထိုင်နေသော ကျော်ဝင်းကို မေးလိုက်၏။ ဤသည်မှာ ဣယ်လီခင် ညစဉ်ပြုနေကြ ဧည့်ဝတ်လည်းဖြစ်၏။ ကျော်ဝင်းသည် ဝိုက်လေတယ် မန်ခွက်ကို ယူ၍ ဣယ်လီခင်အား ရှောက်၍ ပြလိုက်၏။

ဤသို့ပင် မကြာခဏဆိုသလို ဣယ်လီခင်၏ နည့်ခံ

ခြင်းများကို တွေ့မြင်နိုင်သော်လည်း ယနေ့ညတွင် ကျော်ဝင်း
ကမို့ မာဇာကလေး ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေ၏။ ယနေ့ညတွင်
အောက်ကလေး ညဉ့်ခိုက်သွားရသည်မဟုတ်ပါလော။ ကမို့
ဦးတွန်းခင်သည်လည်း ခါတိုင်းညဉ့်မှလို့ သူ၏ ဇနီးကလေး
နှင့် စကားတိုင်၍ မပြောနိုင်တော့ဘဲ တခါတည်း သားလွန်
လျက် အိပ်ပျော်၍နေပြန်၏။

"ကိုကျော်ဝင်း ဒီမှာဘဲ အိပ်ပါလားဟစ်"

ရှယ်လီခင်သည် မြောရမ်းဆီဆင်းကပင် ကျော်ဝင်း
၏ အနီးတွင်ရပ်၍ လာ၏။ အခန်းတွင်းရှိ မီးချောင်းသည်
သူ၏ ချောက်အပေါ်ပတ်တွင်ရှိကာ မီးချောင်း၏ အလင်း
ရောင်က ဝါးလွှာသော သူ၏ ညှပ်တံကင်းကိုနှင့် သူ၏
အမျိုးကျလှသော ကိုယ်လုံးလေးကိုကို ခွဲခြားကာပြနေ၏။

"ဘိဝံကလူကြီးတွေ စိတ်ပူနေမှတ် ခိုးရသေးကယ်
ဗျာ ခိုးကလေးစိတ်ရပ် ထွားမှပြန်မယ်ဗျာ"

ကျော်ဝင်းသည် သူ၏ အသံများကို မဟုန်လျှင်
ဖောက် မနဲပင်ထိန်း၍ မြောနေရ၏။ ယုတ်ပါသည် ရှယ်လီ
ခင်သည် ကျော်ဝင်း၏ ကိုယ်နှင့်ကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီ မဟုတ်
ပါလား။ သူ၏ ပုံစံမျိုးအိတ်လေးသော ပေါင်တံများကကျော်
ဝင်းကို ပူရွှေစွာ ထိတပ်နေကြ၏။

ရှယ်လီခင်၏ မျက်လုံးများမှာ အဆောင်များ ရှုန်းလှ

ဘောက်နေပြီး သူ၏ ခုတ်ခမ်းနီနီလေးများသည် ပြုံးပြုံး
ကလေးတို့နှင့် လှိုင်းဆနေ၏။

"ကိုကျော်ဝင်းက သာယာမှုကို ကြောက်စရာမရှိသေး
လဲလဲ ..."

"... မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်ရဲ့ ကလေးတို့ အဖေ
တို့တို့ပြောတာပါ ... မဟုတ်ဘူး"

"ကိုကျော်ဝင်းက သိပ်ခက်တာပဲ ခင်နဲ့ ကိုကျော်
ဝင်းက အသက်ခြင်း မတိမ်းမလိမ်းပါ။ ဒါ့ကို မမခင် ...
ခခခင်ကို ခခခခခမ်းပါခွဲကယ်"

ရှယ်လီခင်၏ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများမှာ ဝိစင်္ကာ
ဆွတ်သားသဖြင့် မပြောင်လက် ... သည်။

"မိကမတော့ ကိုယ့်ကပ် အဆင့်မြင့်တဲ့ နာရီဆိုသူရဲ့
အနီးနဲ့ မခလို့ခေါ်တာပါ"

ကျော်ဝင်းက ရှယ်လီခင်အား မျက်စုံများစွာရှိ ကာ
ပြောလိုက်သည်။ ရှယ်လီခင်ကတော့ ပုခုံးမသားကြည့်စစ်ရင်း ...

"ခခခို မခေါ်ရင်းပါနဲ့ ခင်လို့ဘဲ ခေါ်ခမ်းပါ ...
ကိုကျော်ရှယ်ခင်"

မြောရမ်းကရှယ်လီခင်သည် သူ့ကို မနဲခွက် (၂)
နယ်သို့ ဝိစင်္ကာများထပ်၍ ကြည့်ခင်းလိုက်၏။

"တော်ပါပြီ ခခခင်ရယ်"

"လာပြန်ကြိုတော်ရယ် .. ခင်လှိုင်ဘဲ ခေါ်ခေါ်ပါ။
မိဘဲ ခင်က မိတ်ဆွဲမှာနော် .."

ရှယ်လီခင်၏ ပါးမိမိ နုနုလေးများသည် မှင်ဆီသွေး
နောင် ဝိုင်၍ ကွမ်းလာ၏။ ရှယ်လီခင်၏ လက်ထပ်ကံက
ကော့ဝင်း ကျော်မှီထားသော ဆိုမိထိုင်ပုံ၏ နောက်မှီပေါ်ဝယ်
လာရောက်ဘိတ်တင်လိုက်ပေပြီ။

"ခင်အဖို့ မိတ်ညွှန်ရတဲ့ ညွှန်ပေးပါဟာ အနည်းတော့
မိသား ကိုကျော်ရယ် .. မယားတစ်ယောက်ကို ဝယ်ဝယ်
မယားလဲယူထားသေးတယ် .. ဝမ်းကို အချိန်မှန်မှန် ပြန်
မယားသွား ပြန်လာတော့မယား မူးမူးယားယားတဲ့ အချိန်ကုန်
တော့တာပါပဲ ကိုကျော်ရယ်"

ရှယ်လီခင်၏ တာဘဲသည် ညွှန်လာလှသဖြင့် ကျော်
ဝင်း၏ရင်ဖျားဝင် ဖွင့်တယ်သွားနေလေသည်။ နောက် ရှယ်
လီခင်၏ ကော့သည် သူမအတွက် လစ်ဟာနေသော ကွက်
လပ်လေးကိုဖော်ပြလိုက်ကာ မျက်နှာပုံ လှေကန်၍ လာခိုင်
ဖို့အတွက် ဖိတော့ဝင်းလိက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ .. မဟာ ဦးထွန်းခင်ကလေး လှုပ်
တာအမှန်ပါပဲ"

ရှယ်လီခင်သည် ကျော်ဝင်း၏ တော့ကို သဝဏ်မ
ကျနိုင်အောင်ပြင်လွှား ရ၏။

"ခင်၊ ဒီသူတို့တော့ တော်တော်လှုပ်လှုပ်နားသံ
ဆိုတာသိပြန်ပြန်လေ .."

အကော့၍ ရှယ်လီခင်သည် ကျော်ကို မော့ချလိုက်
ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

ယခုညော့ အချိန်ဝယ် သူမအတွက် အပြင်းထန်ဆုံး
သော ထိုလားအဘာင့် စာနေလော့ အာသာဆဲနုမှ
တစ်ခုတည်း သောအရာပင်ဖြစ်နေသည်။

ကျော်ဝင်း၏ ဦးနှောက်များသည်လည်း ကစေ့စေ့
လည်ပတ်ကာ လာလေပြီ။ ရိုက်လေသယ်နှင့်ရှယ်လီခင်တို့
ထဲ သူ့အားပေးစားခဲ့ပေပြီ။

"သောက်ပါတုံး၊ ကိုကျော်ရယ် ဒီလောက်မိုးတော့ မလ
တွေ့ပြင်ထန်နေတာ တယ်မှာ ပြန်ပိုပိုမှာလဲ ကိုကျော်ရယ်"

ရှယ်လီခင်သည် ဤသို့ပြောရင်း ကျော်ဝင်း၏ ဖန်
စွတ်ထဲသို့ ဒီကော်ကို ထပ်၍ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ ဦးတော့
ရှယ်လီခင်က သူမ၏ လက်ကလေးကို ကျော်ဝင်း မှီထား
သော ဆိုမိနောက်မှီပေါ်သို့ ပြန်၍တင်လိုက်ရင်း သူမ၏
လက်ဆောင်လေးများသည် ကျော်ဝင်း၏ ပုခုံးကို ထိ၍နေ
ပေပြီ။

မွှေးရနံ့များသည် ဝိုက်၍ ကြိုင်သင်းလာသည်ဟု ထင်
လိုက်ရ၏။ ရှယ်လီခင်၏ ရောက်ပြင်လော့ ချက်နာသောသည်

သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို ပို၍ တိုးတက်၍ လာခဲ့ချေ၏။ ညွှန်ပြော
ထော ဓာတုဗေဒသည် ကျော်ဝမ်းကို ဝက်ဟောယာဇေ
တော့၏။

ရှယ်လီခပ်စ်သည် သူ၏ ရေရှာတင် ညွှတ်တင်ကို
၏၏ညွှန်ကြားလေးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပေါ်
ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တော့ရာ ဝမ်းဝါဒော သူမ၏
ရင်ဘားလေးများသည် ပြည့်တင်းလှပစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်
ကာ ယာရတော့၏။

ချစ် ... ဝမ်းဝါ ... တို့ကျော်မယ်

တိုးညှင်ထုန်ခါထော အထဲလေးပြန် ထူမည်
စပြောလိုက်လေသည်။ ကျော်ဝမ်း၏ ဦးဆောင်များသည် စာ
ရွာသည်၍လာတော့၏။

ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် တဆတ်တည်းမှာပင် ရှယ်လီ
ခပ်စ်သည် သူမ၏ ခါးညွှန်ကို အဆုံးထိ ဆွဲချလိုက်ရာ သူမ၏
ပိုးထားညွှတ်တင်ကိုသည်ဘေးတဖက်တဖက်ဆီသို့ ကွဲဟ၍
သွားတော့လေသည်။

ရှယ်လီခပ်စ်သည် အတွင်းတင်ကိုတူ၍ ထားမှ ဝတ်
မထားခဲ့ချေ။

ကျော်ဝမ်းသည် သူမ၏ ဝမ်းဝါထော အသားဆိုင်
ဟူသမျှကို ရှင်းသင်းစွာ တွေ့မြင်နေရလေသည်။ သူမထော

ရှယ်လီခပ်စ်၏ ရင်ဘားများသည် လိမ်းမော်ဝါလေးတော
အပေါ်၌တင်ထားသည့်ပေါ်ပြောက်ကို သူမ၏ တွစ်လစ်
ညွှန်ညွှန်များထော ပေါ်၌တင်ထားလေ၏။ ရတနာတို့တို့ရှိ
ထော ဝါ အညွှန်နှင့် ဝမ်းပြုလေထော သားမွှေးမွှေးစေ
ထောပုဒ်တော့ကိုလည်းသည့်လေးပေါ်တော့သည်။

ရှယ်လီခပ်စ်၏ သူမ၏အသွယ်၊ ကျယ်တောစရာ
တောထဲလေထော ကိုယ်လှလေသည်။ နှုတ်ခမ်းဖြင့် ခြေဖြို
ရွာ၍ခေါ်။

ကျော်ဝမ်းသည်ရှယ်လီခပ်စ်၏ ခါးလေးကို လက်နှစ်
ဖက်၌ ဆီးထိထားရုံတော့ သူမ၏ ကိုယ်လှလေးကို သူမ
၏နှုတ်ခမ်းကို ဆွဲ၍ထုတ်လိုက်တော့သည်။ ရှယ်လီခပ်စ်၏
ညွှတ်တင်ကိုက ကျော်ဝမ်း၏ ကိုယ်ကို တန်ပြန်စေရာ
လိုက်လေသည်။

ကျော်ဝမ်းသည်ရှယ်လီခပ်စ်၏ နှုတ်ခမ်းဝါးကို
နေထော နှုတ်ခမ်းကလေးနှင့် တော့ရှင်းလေထော သူမ၏
လျှင်တိုင်လေးတစ်လျှောက် ရောက်ပြင်းပြင်းလေဖြင့် နှမ်း
၍ မတော့လေသည်။

ကျော်ဝမ်းသည် ရှယ်လီခပ်စ်၏ ဖြေပြန်ပေးလေထော
ကိုယ်လှကို ရှမ်းထောနှစ်လေးကိုအောင်ပတ် ဝမ်းကြည့်ပေး
အပ်၍ထား၏။

ပြီတော့ နိဗ္ဗာန်ရုံနေသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို တောကုန်ဝမ်းသည် တာတာထွန်းနယ် စုပုံလုပ်ငန်းချော့တော့သည်။

ရှင်လီခပ်၏ သွတ်အင်္ကျီလေးသည် ရှေ့ကနဲ့ ကြမ်းခြံပေါ်သို့ ကုသွားနေတော့လေသည်။

အထွတ်တော့ ကျော်ဝင်းက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို တာတာကုန်ဝမ်းနမ်းနေသော်လည်း၊ တဖြေဖြေ နှယ်လီခပ်၏ တစ်ပြိုင်နက် အနမ်းတိုက် ပြင်းပြလှသော တာတာကုန်ဝမ်းမှာပင် ကျော်ဝင်း၏ နမ်းစုပုံကဲ့သို့ နှယ်လီခပ်၏ အနမ်းတောက်တွင် ထွပ်ပျောက်လုနီးပါး ချော့ခွဲ၍ သွားရာက နှယ်လီခပ်သည် တဖြေဖြေ အားလေ့ရှိပုံ ခေတုထပ်ဖြင့် ကျော်ဝင်း၏ ကိုယ်ကို မက်ထားသော သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နှုတ်ကာ သူမ၏ လက်ပတ်စွဲနေသောနှစ်ဖက်ဖြင့် ကျော်ဝင်း၏ ပါးပြန်နှစ်ဖက်ကို ညှပ်၍ ကိုက်ကာ ကျော်ဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းအနုအား စိတ်တိုင်းကျ စုပုံနမ်းနေလေတော့သည်။

တစ်ခုခုအောင် စုပုံနမ်းနေသော နှယ်လီခပ်၏ နှိလေး နှစ်လုံးတို့တော့ ကျော်ဝင်းသည် သူမ၏ လက်ပတ်စွဲမှားဖြင့် တစ်ချိန်တိုင်း အတောအတက် ဖွဲ့စည်းနေလေသည်။

အတတ်လေး၏ အားရအောင် စုပုံနမ်းပြီးသော အခါထွတ်တော့ နှယ်လီခပ်သည် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို မွဲ၍ နှာလိုက်ကာ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်က ကျော်ဝင်း၏ အဝတ်အစားများကို အဝင်းယင် မွဲ၍ တနေတော့၏။

ဆုံပါဆောက်နိပေါ်သို့ မှီ၍ နိဗ္ဗာန်ရုံနေသော ကျော်ဝင်း၏ တကိုယ်လုံး အဝတ်အစားများ တင်ပို့သွားရန်ထွတ်တော့ နှယ်လီခပ်သည် ဆုံပါနိဗ္ဗာန်ရုံထဲသွားရကာ ထားသော ကျော်ဝင်း၏ ခြေထောက်အိမ်ဖက်ကို စု၍ အလုပ်ပြုပြီး ဆုံပါနိဗ္ဗာန်ရုံတွင် ကျော်ဝင်း၏ ခေါင်းနှစ်လုံးသော တဖက် ကချက်ထွတ် သူမ၏ ခြေဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို နင်းသော ယိပ်များကို နှလျှက် ခေတုအကြောသို့ သို့မဟုတ်၊ ဖြေမှ လက်တဖက်က ပြောင်တင်၍ ရှိနေသော ကျော်ဝင်း၏ လိင်တံကြီးကို မက်သော အထိ နှိုင်းပိုင်းပိုင်းပိုင်းလ သူမ၏ ဖိသညားကြီးများကို ကြွေကာ ခေါင်းတား စွဲနေရုံဖြစ်သော သူမ၏ အောက်ပတ်စွဲထိသို့ လိင်တံကြီး၏ ထိပ်ကို တောက် သူမ၏ ဖိသညားပိုင်းပိုင်းကြီးများကို ဖိ၍ ရှုလိုက်လေ၏။ သူမ၏ ပါးစပ်လေးသည် တဖြေဖြေ တစ်ချိန် သွားရမ်း၊ နှယ်လီခပ်သည် သူမ၏ ဖိသညားကြီးသည် ကျော်ဝင်း၏ ခေါင်းနှစ်လုံးဖြင့် ထိပ်သော အချိန်ထွတ်တော့ သူမ၏ ပါးစပ်လေးသည် ပြို၍ ရှေ့သွားကာ ကျော်ဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းများကို အတတ်အနု မွဲ၍ စုပုံနမ်း

လိုက်ရာက သူ၏ မှတ်တမ်းတော်ကြီးများသည် စိမ်းဖြူ ကျသွားရလေသည်။

ရှယ်လီခင်သည် ကျော်ဝင်း၏ ပေါက်နှစ်လုံးကို စိ ကယ်၍ ထိုင်နေထားလော့ သူ၏ ဖင်ထားတံစိကြီးများကို ပြန်၍ ကြည့်သောအခါ ခုက ဝိုက်ထားဖြင့် လှုပ်ပေးနေတော့ သူ၏ စောက်ပတ်အတွင်းသား နုနုလေးများသည် ကျော်ဝင်း၍ လှိတန်ကြီးကို ပတ်လည်လှည့်ကာ ပွတ်ပေး နေတော့ရာ ကျော်ဝင်းမှာ ထူးထူး ခံစားရန် ဝန်တိုက်ကို ဖြစ်လာနေတော့၏။

ထို့ပြင် မာကျောသောလှိတန်ကြီးက ခုက ဝိုက် ကာ လှုပ်ပေးနေသော ရှယ်လီခင်၏ စောက်ပတ်ထဲမှ အသား တက်ကလေးကို မိမိပြု ပွတ်နေရာကရှယ်လီခင်၏ ရင်ထပ် နှင့်နှစ်နှစ် ခံစားရျက် သူ၏ စောက်ထည်လေးများသည် ဝိကနဲ ဝိကနဲ ဆက်တိုက်စဉ်သလို မိမိထွတ်လာရမိတော့ သည်။ မချစ်မနပ်စားရဟန်သော ရှယ်လီခင်သည် ကျော် ဝင်းကလည်း သူ၏ နှိနှိုင်းလှည့် လက်ဖြင့် ခေတ္တပေးနေ သောအခါ ကပ်ကြည့်၍ ဆိုက်လေသောမျက်စိများကြောင့် စာပေမျှော်စောက် ခံစားလာရသည့် ကော့ထိုင်တော့ သူ၏ လက်လေး နှစ်ပတ်က ကျော်ဝင်း၏ လှိမ့်လှည့်ကို ပတ်လျက် သူ၏ဖင်ထားကြီးများကို ကြည့်လျက် လှည့်လှည့်လှည့် မိမိ၍

ချစ်ရင် နှုတ်ခမ်းစေ့ လှီးပါကော့လေသည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်းများက ကျော်ဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းများ ဆီမှ နှာလိုက်ရသောအခါနှုတ်တော့ ကျော်ဝင်း၏သင်္ကန်း ဖက်သည် ထုမ၏စိမ်းလေးကို ချဲ့လှုပ်သွား၏။ မျက်နှာက ရင်သားများဆီသို့ပင်ကပ် ရှားပါးကချင်း ရှယ်လီခင်၏ နှိ ဖေးများကို ကလုံးပြု၊ တစ်လုံး နှိဖေးနေတော့သည်။

ကမြေမြေပြင်းတစ်ခုသက် ပြင်းထန်၍ လာရ သော ရှယ်လီခင်၏ ဆောင့်ချက်များကြောင့် ကျော်ဝင်းသည် တစ်ချက်တစ်ချက် "ရှား"တန် စေလှူရာကို နှာခေါင်းစွဲ မှတ် ထုတ်လိုက်ကာ ထု၏ အဘားများပတ် ပြင်းကနဲ တုန်၍ သွားနေနေတော့သည်။

ကတစ်ဝယ်မျှကြာသွားသောအခါကော့ထိုင်တော့ ရှယ်လီ ခင်သည်ကျော်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးကိုကားကုန်ပင်ကိမ်ပြုပုံ၌ ပတ်ယိုက်ပြီး သွေးစိမ်းထားကြီးများကို အစားပေးရ ကြကာ ကြွကာဖြင့် ၄-၅မျက်မျှ ဆောင့်ချပြီး မိမိတွင်တော့ သူလိုက်စ ယောက်၏ ဝါးပင်များသည် ပြတ်ကနဲပင်အာသွားကြပြီး တညို့တညို့ ကျွေးနေတော့ပတ်၍ တားလိုက်ကြ တော့ လေသည်။

.....

(၂)

ဦးထွန်းခင်သည် နာထွက်မှပင် နီးလာခဲ့သည်။

"ခါလင် . ."

"အွန် . ."

"အတော့လေ ခါလင် အလုပ်ဆောင်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး"

ရှယ်လီသည် ဦးထွန်းခင်၏ ပါးကို ဘူဝင် ပါးက
လေးအပ်ကာ အသံသို့သံလေးဖြင့် ဖြောင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
ဦးထွန်းခင်သည် မျက်နှာဆီသို့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေး
များကို စုကာ လေးဖြင့် ပြေးပြေးလေး ချက်ပေးလိုက်
အေးသည်။

ဦးထွန်းခင်သည် မျက်လုံးများ ဖွင့်လာချေပြီး မျက်
လုံးများပွင့်လာလာကြောင်း၊ ချစ်ခန်းလေး၏ နားပြားများလှလှ
လေးကို သူကတွေ့လိုက်၏။

"ခင်ကို ဖောနင်းကစ်ပေးပါသား ခါလင်ရယ်"

ဦးထွန်းခင်သည် ရှယ်လီခင်၏ ပါးဖြူပြီးလေးကို
မီးရာတ ပြတ်ကနဲ့ ခုတ်လိုက်၏။

"ကိုညက ဘယ်အချိန်က ပြန်မောက်လာတာလဲ . .
စင် . ."

"(၁၂) ရာစီတော် နေပြီပေ"

"ကိုယ်ရဲ့ နက်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့လို့ . ."

"သိပါတယ် ခါလင်ရယ် သားပါ မျက်နှာဆစ် နေပြီ
ရအောင် . ."

ရှယ်လီခင်သည် ဦးထွန်းခင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ဆွဲ၍
ထူလိုက်၏။ နံနက်စောစော ချောချောလေး ငန်းချောလေး
အား ဦးထွန်းခင်သည် တစ်ခါခါကြည့်လိုက်ရင်းက သူ၏
ခြေထောက်(၂) ချောင်းကို တူတစ်တေးနှင့် တွဲလောင်းချ
လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူသည် ရှယ်လီခင်၏ ထွင်းပေးလေးကို
ပကာ သူ၏ ဝေါင်ကြိုးပေါ်သို့ ဆွဲ၍ တင်လိုက်ရာ ရှယ်လီ
ခင်၏ မှန်ကားနေသော ကင်ပါးကြိုးများသည် ပိုမိုကားစွင့်၍
သွားတော့၏။

"ဘင်းကိုတွေ မကြကုန်လို့မယ် အခုနဲ့ ကဲပေးလိုက်
တာ ခါလင်ကလဲ . ."

"အချစ်တုံးကလေးမို့ ဘာလိင်မာတုံးလေးမို့ ခါလင်က
ဆုပေးမယ်ပေ"

ရှယ်လီခင်သည် ပြုံးလိုက်လေသည်။ ဦးထွန်းခင်
အညံ့ ယခုမှပင် သူမ၏ဝေါင်ပေါ်က အတိုးချကာ ခုတ်တော့
မလို့ ရမက်စရာများတက်ကြွစရာပုံရ၏။

ဦးထွန်းခင်၏ ရင်ခွင်တွင် လဲလျောင်းရခြင်းထက်
ရှယ်လီခင်၏ ကျန်းဝမ်း၏ ရင်ခွင်ကတွင် လဲလျောင်း ရ
သည်ကစဉ် အရသာတွေလေသည်။

သို့ရာတွင် နှယ်လီခင်သည် နံနက်မိုးဝင်းသောအခါ
ဝယ် သူခေါ်ဆွေးထားသောတပြန်သည်၌ ဆုကြွေးနှုတ်ပြီ
ဖြစ်၏။

ဦးထွန်းခင်သည် နှယ်လီခင်၏ ကြယ်သီးဝေယျာ
ကို တိုက်တိုက်မြက်ကာ ဝင်းလှဲနေသေးသော သူခေါ် ခင်သာ၊
များကို တစ်စုံတစ်ခုမျှထွက် ရှိသေးသည်။ ကချက်တချက် ဝင်း
ဝါသော သူခေါ် ဝန်းသားသေးများကိုပင် ပါးခပ်ဖြင့် ခပ်ပွ
ပွ ကိုက်လိုက်ပါသေး၏။ ထိုကတည်းက ကျော့ရှင်းသော
သူခေါ် လည်ကိုင်ခေတ္တကား နှယ်လီခင်ဖြင့် ခပ်ယူလျက်ရှိရာ
သူခေါ် နှယ်ခင်ဖွေးပေါက်ပျော့က နှယ်လီခင်၏ လည်တိုင်ကို
ယားကျိတ်ခါးလေးဖြင့် နေ့နေတော့၏။

နှယ်လီခင်သည် ဦးထွန်းခင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို တန်
ပြန်၍ မက်လိုက်ရာ သူခေါ် ခင်သာများသည် အပေါ်သို့
ကော့၍ ကော့၍ တက်လာနေသည်။

ဦးထွန်းခင်သည် မိန်းမကိုက် သွားရက် တာတော်
ကလေး ကြောင့်ရ၏။ နှယ်လီခင်သည်ပင် တဖြောင့်ဖြောင့် မှက်လုံး
ဖေးများ မှေးလှသွားရစေတော့သည်။ သူခေါ် နှယ်သာထန်
လေးသည်လည်း အောက်သို့ လျော့ကန် ကျဆင်းသွားခဲ့ပြီ
တည်း . . .

"တောက် . . ."

ဦးထွန်းခင်သည် တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်မြဲမြဲမြဲ
လေးခေါက်လိုက်၏။

သူတတယူတယ ခြံဆွဲလိုက်သော ခုတ်ခေါင်းလေးတ
ထွက် သနားဆရာပြန်နေရာလတ် ထုတော့ ဝမ်းနည်းနေသလို
အင်မတန်ကော့ပါလှ၏။

နှယ်လီခင်သည် ကတင်သေးတွင် ကပ်လျက် မချင့်
မမဲလေးဖြစ်နေ၏။ သူခေါ် ကာမစိတ်ပြင်းထန်လာမှုကြောင့်
လည်း သူသည် လက်ချောင်းလေးများကို ကုတ်ကု ဆုတ်ကာ
ဖြတ်နေပြီး သူခေါ် မှက်ဝန်းလေးများကို မှက်ရည် လေးများ
သည် ခုတ်ခွံနေ၏။

"ခါလင် . . . ဒီလိုဖြစ်တာသိသော်လည်း ကြားပြင်
. . . တစ် . . ."

နှယ်လီခင်ကလေးလိုက်၏။ သူခေါ် ကပ်လေးများမှာ
တုန်၍နေ၏။

"ခါလင် မပြောနိုင်ဘူး . . . ခြုံစားပြီး ပြန်လာတာ
ထဲ ဒါကိုယ့်မဲ့အပြစ်ပါ ခင်ရယ် . . ."

"ခါလင်က အခုကတော့ ဝမ်းသောကီတာကို ပြော
လဲ ကိုယ်ခေါ် နှိုင်းသားနဲ့ အခုကတော့ ဝမ်းလှက်တာထဲ သူ့ရဲ့
မှန် ခပ်မြဲမြဲ လမ်းခေါင်းသန်းလှ စောင့်နေရတာ၊ မသနားတော့
ဘူးလားဟင်"

ပင်မြန်ကြသည်။

မေတ္တာသည် သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသာရှိ၍ မေတ္တာမှာ စိုလ်အိုင်ပေးတွင် အထည်ချုပ်ရ၏။ ဤဝင်ငွေ မြင့်ပင် မေတ္တာတို့ထားအပ်သည် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး အဖြစ် စားသောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဒီနေ့အလုပ်ကပြန်စေတော့၊ စတုဂံဝင်းသည် ဖိပ်သို့ မပြန်လေးဘဲ မေတ္တာတို့အိမ်သို့ သူညီ၍ ဝင်လိုက်၏။

“ဟော အကိုဝန် .. အယ်တလှဲ့လာတာလဲ .. လာလေ ..”

ကေ့ပ်ပင်းထစ်ဆောက်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် မေတ္တာသည် ကံခါးဝသို့ကွက်လာကာ ကေ့ပ်ပင်းကို နှုတ် ဆက်လိုက်၏။ မေတ္တာသည် သနပ်ခါးပိတ်ကွက်ကြားလေး မြင် လှချင်တိုင်းလှနေ၏။ နေ့ဗုဒ္ဓမြန်လာပြီ။ နေမျိုးဖိုလိမ်းထား ပုံရ၏။ မေတ္တာ၏ မျက်နှာလေးသည် ကြည်လင်၍ ရှင်းသန့် နေ၏။ မျက်နှာထူထူလေးနှင့် ပါးစိုစိုလေးများက သူမ၏ မျက်နှာလေးကို ပို၍ ကင်တယ်စသောလို ကလုံးတခဲကြီး မဟုတ်သော်လည်း သိသိသာသာလေး ကားစွင့် လုံးတစ် နေရာသာ ထပ်သားများနှင့် မို့မောက်နေသော ရင်သား များသည် ခုထူးသွယ်သောခါးလေးနှင့်တကွ သူမ၏ အလှကို ပိုမိုစေလေသည်။ ဝင်းဝါခြင်းမထုတ်ဘဲ ပြုပြုစုစုပေးမို့။

လေးပေါ်တွင် ကြွတ်ညှစ်ရောင်လေး ပြောတာ ဖွေညှစ် နေ သော မေတ္တာ၏ အသားလေးမှာ စွဲမက်ရောလေးစင် ဖြစ်တော့၏။

“အကို .. ဝင်လေ လှုပ်မြင်ဖူးတဲ့အတိုင်းထဲ .. ခုမှ အပြန်လဲမန့်”

ပြောချက်အတိုင်း ဝင်လာသူ သူညီ၍ ဝင်အထိတ်တွင် မေတ္တာ၏ တင်ပန်ကားကားလေးများမှာ လှုပ်ကနဲ တုန်တာ ခါသွားရ၏။ စောစောက မေတ္တာ၏ ကားလေးကြောင့် ပြုရောင်သန်းသွားနေသော ကော်ကင်း၏ မျက်လုံးများသည် သူမ၏နောက်ပိုင်းအလှကို ကြည့်ကာ အရောင်လက်သွားချ ၏။ ကေ့ပ်ပင်းသည် မော်ဆိုင် နှယ်လီခေါ်၍ ရွပ်သွင်လေး ကို ထွေး၍ သတိရလိုက်သေး၏။

“ဟဲ့ ခြောက် ညက ဘယ်အောက်ဆီသွားနေလဲ”

ကိုင်ပိသည်နှင့် မေတ္တာက မျက်နှာတည်တည်လေး လုပ်ကာ ရှေ့ တိုက်ခစ်ဆင်လိုက်၏။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ တုရားကိုးဆူကို သွား တာ ထားရာ ညည်းပေါက်နေရလေတဲ့ပြီ ဆွဲထားလို့ အကို လဲ ဖဲလင်းတုရားရတယ်”

“အင်း .. ညကကား .. အကို့တစ်ရောက်သေး တယ် အကို့ပြန်မရောက်လို့ အကို့အဖေ ခိတ်ပုရန်လိုက်တာ

မပြောပါနဲ့တော့ . . .”

“ဟုတ်တယ် ထားရာ ကိုယ်လဲ ကြီးပြီးပြောမထား
ဖြစ်စေ့ ကိုယ်မှာသွားတယ်ကွယ်”

“အကို အာပြစ်လို့ အိမ်ကိုသောတာလဲ”

“အလုပ်တွေများနေလို့ပါ ထားရာ”

ကျော်ဝင်းသည် ကုလားထိုင်ကို မေထားငါ် ဘေးသို့
တိုး၍တစ်ထိုင်ကာ ခြောက်လိုက်၏။

“ဒီမှာဖြင့် အတိအကျပေးသည့် ပျော်ရင်းက လာနေ
ကုသလာတာနဲ့ စိတ်ပူလိုက်တော့ အာချားဖြစ်နေသလဲလို့”

“မောင်ထားကလည်းကွယ် ကျော်ဝင်း၏ လက်တ
ဖက်က မေထား၏ ပုခုံးလေးကို လှမ်း၍ဖက်လိုက်၏။
ကိုယ်က သိပ်လာရပ်တာနဲ့ပါ ဝါပေမဲ့ ကိုယ်မှာ အလုပ်က
လုပ်များနေတော့”

“အလုပ်များလဲ လာနိုင်ပါတယ် ကိုရယ်၊ ရော့မရက်
ရင်တောင် နေ့စဉ်နီးသောတယ် အကို့မှာပေါ်လာလေး
လို့လေ”

“ဒေက်ထာရယ်” မျက်နှာလေး ကျော့ကျော့ လှည့်လိုက်
စသော မေထား၏ မျက်နှာဆီသို့ ကျော်ဝင်းသည် လူ၏
မျက်နှာကိုတိုးကပ်၍သွားကာ သူမ၏ပါးမိုပိုလေးကို ဣတ်တ
န တရုတ်နင်းလိုက်၏။ “တို့” မေထား၏ ကိုယ်လေးသည်

တချက် တုန်သွားပြီးနောက်သို့ လှည့်သွား၏။ “တော့အိုမှာ”
မေထားလက်ညှိုးညှိုးရာ ဖိခံအမြင်မက်သို့ ကျော်ဝင်းက
လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျော်ဝင်း၏ ပါးစာဖက်တို့ မေ
ထားက ရွတ်တန့်နင်းလိုက်တော့၏။ “ဟင်” ကျော်ဝင်းက
သူမ၏ဖက်သို့ ဆတ်ကနဲပြန်၍လှည့်ကာ သူမ၏ ကိုယ်လုံး
လေးကို သိမ်းကြည့်ဖက်လိုက်ပြီး မက်သလိုလေးဖြင့် မျက်
လွှာလေးခုထားသော မေထား၏ မျက်နှာလေးကို ဆွဲ၍
ဗျာကာ သူမ၏ မှတ်စမ်းလေးများကို အပူဖန်ပြင်းလှမ်း၍
စုပ်နစ်ပါလေတော့သည်။

“တို့ . . . အ . . . ဟို . . .”

မေထား၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ တွန့်ကနဲ သိပ်သွား
ရင်းမှ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် ခြောက်ကြွ၍ ပါးဖျားရ
တော့သည်။ နှစ်ယောက်သား ပြန်လှန်ကာ စုပ်နစ်ကြရင်း
တစော်လေးကြောမှ လူတို့သည် နှုတ်စမ်းရင်းခွာလိုက်ကြ၏။

မေထား၏ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံးသည် နီမဲ၍နေ
ပြီး ကျော်ဝင်း၏ မျက်လုံးများကတော့ မေထား၏ မျက်နှာ
လေးကို ဘာသာငါးငါးဖြင့် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမ၏
ညှိုးခေါင်းလေးသည် ကောက်သို့ ရှုံ့သွားလေတော့သည်။

“ဟော မောင်ကျော်ဝင်း ရောက်နေတာကို”

“အော် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ အပေါ်”

တိမ်ရှေ့မှ တတ်၍လာသော မေတ္တာ၏ မိခင်ကို
မြင်တော့ ကျော်ဝင်းသည် သူ၏ကုလားထိုင်ကို မသိမသာ
မေတ္တာနှင့်ခွာလိုက်၏။ ပြီးတော့ မေတ္တာ၏ အမေမှ မေး
လာသည်ကိုလည်း အထက်ထစ်တစ်ပေါ်ခေါ် ခြေလိုက်၏။

"ဖော် သမီးကလဲ မောင်ကျော်ဝင်းကို အကြမ်းကြုတ်
လေးဘာလေး ဈေးနှီးလေ... ကဲ ထိုင်ဖုံး မောင်ကျော်
ဝင်းရေ အခေါ်မိုးအောင်ခင် မေ့ချီးလိုက်ပြီမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မေတ္တာ၏ မိခင်က အထဲသို့
နှင်သွားတော့လေရာ မေတ္တာသည် ထိုင်ရာမှ ထရင်၊
ကျော်ဝင်းကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုရပ်မှာပင် ကျော်ဝင်းကလဲ
သူ့ကို အကြည့်ဖြင့် အကြည့်ချင်းဆုံကြ၏။

မေတ္တာ၏ မျက်နှာလေးက ခပ်ဖြိုးဖြိုး ရှမ်းကြဲကြဲ
လေးဖြစ်နေပြီ။ ကျော်ဝင်း၏ နူးသိုးသိုး မျက်နှာကြိုးကို သ
မာမာညွှာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ..

"ထိုကို ထား အကြမ်းဖျိုးသွားလှလိုက်ပြီမယ်နော်"
ဟုပြောရင်း သူသည် ကျော်ဝင်းကို မေးလေးပေါ့
ကာ ရယ်ခြံခြံလေးလှုပ်ရင်း 'တိမ်အတွင်းပတ်သို့ ဝင်သွား
ပါလေတော့သည်။

XXXXX

(၄)

"ဒီနေ့ည တယ်သွားဦးမယ့် ဆရာ"

"လာကွာ ကျော်ဝင်းရာ လာအေးအေးအေးအေး တကာ
ပြောကြရတောင့်"

ဦးထွန်းမင်းသည် သူ၏ အမေ့ကို ဒုတိယ ခြံ
လိုက်ပြီး ထူသည် မင်းတော်ကြီး ကြုံကာ ..

"ငါလဲ ဆေးတိုးနေချေ ကျော်ဝင်းရာ၊ ဒီကိစ္စက ဖြစ်
စားကြီးဖြစ်သံတာထဲ ကျော်ဝင်းမ"

"ဘယ်လိုများဖြစ်လို့လဲ ဆရာ ဆရာကြည့်ရကာ
အကောင်းချည်းပဲဟာ"

"သောက်... အပေါ်ယံကြည့်တော့သာ နေကောင်း
ဟာ အခုမှ ထိပ်ခက်တယ်ကျော်ဝင်းရာ"

"ကယ်လိုမြစ်ကလဲ ဆရာ"

"အင်း - တားအင် ဟိခဲဖြူဖြူကုန်တဲ့ ခရုဝါ ခရု
အသက်ကြီးလောလို့လာ၊ မပြောတတ်ပါဘူးတွင် အင်း၊
(အင်မိတင်စီ) ပန်းစောတဲ့ ခရုဝါပေါ့တွင်"

"ဟာ .. ဆရာ"

ကျော်ဝင်းက တလန့်တကြား ပြောလိုက်ရင်း သူ၏
အတွေးအားစုံက ရှမ်းလိုက်ကို သွား၍ မြင်လိုက်မိ၏။

"အင်၊ ခက်တာကလဲ မင်း မေမေယားကခေစီကို ထို

တယ်ပို့လာ”

“သိတာပေါ့ ဆရာ”

“သူက ခနက်ဖန်ညှိ လာပါကွဲ့၊ ပြောထားတယ် ဆရာနဲ့ရိုင်းထားတယ် ကျော်ဝင်း အဲဒါညှိမှာဆိုရင် သူ့ထယ်မှ သွားမှာ ဟုတ်မှ၊ ဝါးကိုခေတ်နေမှာ သေချာကယ်ကွဲ့”

“သူက သယ်မှာနေလို့လဲ ဆရာ”

“ဆမ်း(၄၀)မှာနေတယ်ကွဲ့၊ ဒီတော့ ကောင်မလေးက ဝါးကို စောင်စနဲ့မှာထရာတယ်၊ မင်းခပ်မောစောသွား ပြီးတော့ ဝါးလာနိုင်တဲ့အကြောင်း သွားပြောချည်းကွဲ့”

“တို့ ဆရာကလဲ မသွားဘဲနေလိုက်ရင် ပြီးတာဘဲ ယာကို ဘာသွားပြီး ပြောမဆုရဲ့လဲ ဆရာ”

“ပြောစရာရှိတယ်စမောင်ကျော်ဝင်း၊ ကောင်မလေးက ဝါးကိုအတည်ပေါက်ယူဖယ်ဆိုပြီး၊ ဖြိုက်နေတယ်ကွဲ့၊ ငါကလဲသူ့ကို ပထမတော့ တိတ်ကိတ်ပုန်း အဖျော်မယားကဖြစ်ခဲ့သဘောထားပြီး သီးသန့်စိမ်းတစ်လုံးမကောင် စောက်ပေးဖို့စိတ်ကူးထားတာ၊ ဒီနေ့ညမှာဆိုရင် ခေမဲယားကိုသွားမှာ မဟုတ်မှ၊ ဒီတော့ မင်းလည်ထဲလို့ ကြည့်ပြောပြီး မြန်လာပေါ့ကွဲ့၊ ဟုတ်သား”

ဦးထွန်းခင်၏ စကားကြောင့် ကျော်ဝင်း၏ မျက်စုံနှစ်ပက်သည် ဖြင့်၍ တက်သွားရ၏။

“ဆမ်း ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါမယ်ဆရာ”

XXXXX

ကျော်ဝင်းသည် ဒီနေ့ ဒေစီနှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ဒေစီဆိုသော ကောင်မလေးသည် တစ်လိပ်ကပြားမလေးပေမို့ အတော်ကလေးလှသူလည်းဖြစ်၏။

ဦးထွန်းခင်သည် ငွေကြေးတောင်တင်ကာ အာမျှပူဆူခလိုသော လူတစ်ယောက်အဖို့ ဤကပြားမလေးအား ဖိတ်တဆောင် ဒီးတပြောင်ဖြင့် တိတ်တိတ်ပုန်း တပျော်ယောင်းတပြစ်ထားပြီးတော့ မည်သူကမျှ ကံရဲ့မည် မဟုတ်ပေ။

ပည့်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ကျော်ဝင်းသည် ဦးထွန်းခင်၏ လူယုံတော်ဖြစ်သည်အတိုင်း ဦးထွန်းခင် ခေမိမ်းလိုက်သည့် အတိုင်းပင် သူ၏ ဖော်တော်ဆိုက်ကယ်ပြင် လမ်း(၄၀)သို့ ထွက်လာခဲ့ပေသည်။

လမ်း(၄၀)သို့ ရောက်သောအခါတွင် ဒေစီနေသော တိုက်ခန်းကို အတော်လေးရှာလိုက်ရ၏။ ဒေစီနေသည်မှာ (၄)ထပ်တိုက် အလယ်ထပ်တွင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကျော်ဝင်းသည် တိုက်ခန်း တံခါးကို ဖော်ပြင်းပြင်း လေးခေါက်လိုက်၏။

တံခါးလာရောက်ဖွင့်ပေးသူမှာ ဒေစီကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကာ လူမ၏ ဖြူနေသော မျက်နှာလေးသည် ကျော်ဝင်းကို

မြင်နေသောအခါတွင် ညိုနိုက်ကလေးသန်းသွားရ၏။

ခေမီဝတ်ထားသော အဝတ်အစားမှာ ဗမာ့ဆန်ဆန် ခိုင်လွန်ကြည်ဖြာရောင်း ရွှေ့လဲပေါက်လေးများ ပေါ်ထားသည့် အင်းကျီလက်တို့ကို ဝတ်ထားသဖြင့် ဖြူဖွေးပွင့်သွားလေသည် သူ၏ လက်မောင်းများကို မြင်နေရ၏။

ထာရာစီယာပင် ခံထားရန် တော့လေသော သူမ၏ ရင်သားများမှာ ခိုင်လွန်အင်းကျီလေးရှေ့သို့ ကော့ပျံကာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။ ရင်သားနှစ်စိုင်၏ ထိပ်မှ ဝတ္ထုခြားလုံးလေးများကိုပင် အဘိုင်းသားတွေနေ့ရကာ မွေးရန်အားသည်လည်း ငြိမ်တိုင်၍ နေလေ့လျက်ကောက်ဝင်း၏ ဦးနှောက်ကို တကော့အတွင်း နောက်ခြား နောက်ယှက်လျက် ရှိသည်တော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သူမ၏ သေးသွယ်သော ခါးနှင့် ကျယ်ပြန့်စွင့်ကားသော တစ်ပါးသားကြီးများမှာ သစ်စိုက်ရော ကောင်းလှ၏ သူမက မျက်နှာလေး ချီကာ မေးလိုက်လေသည်။

"အကိုကြီး တစ်ယောက် ဝလာဘူးလားလင်"

ကော်ဝင်းအား ခေမီသည် မေ့မထားတွင် တွေ့မြင်၍ သိနေသည့်အတိုင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

"ဟုတ်ကို . . ကျွန်တော့်ကို သူမလာနိုင်တဲ့ အကြောင်း သွားပြောပါဆိုလို့ လာခဲ့ရတာပါ"

သူတို့နှစ်ဦးသည် အနီးတွင်းမှာပင် မက်ကယ်ရ်လျက် ပြောဆိုနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

"အကိုကြီး သာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျော်ဝင်း"

"ဒီနေ့ည အစဉ်အဆင့်အောင်ပို့ပါ အစဉ်အဆက်လဲ အဆင့်ကို တွေးတဲမို့ သူမလာနိုင်တာပဲ"

"ကို ဒီလိုလား ဒါပေမဲ့ ခေမီနောက်တော့ လာနိုင်သေးတာပဲ ကိုကျော်ဝင်းရယ် သာများမလာနိုင်စရာ အကြောင်းရှိလို့လဲ အစဉ်အဆင့်ဆိုတာ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျင်းပသောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစားအပေးသက် တခုခု အသောက်နဲ့ပဲ တွင်းသာပါလဲ"

ခေမီသည် ကော်ဝင်းထံသို့ မဟုတ်ဘဲ မပြော့မနပ်သံအသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကော်ဝင်းမှာ မျက်လုံးပြုံးသွားရ၏။

"တဲ ဒေသီနဲ့ ညီဝိယီဦး၊ ဝေဟီမှာ အပေါ်မရှိတော့ သိပ်ပျင်းတာပဲ ကိုကျော်ဝင်းရယ် အကိုကြီး မလာပေမဲ့ ကိုကျော်ဝင်းလောတာကိုပဲ ခေမီပြင် အပြင်းပြောနေသတယ်"

ခေမီနားသော ရွှေ့လဲပင်မလေသည့် သူမ၏ကို လှည့်၍ လာချေပြီဟော့ သူမက ခံပါပေါ့လို့တိုက်ရလိုက်သော အခါတွင်တော့ လေကလဲ သူ၏လော့တယ် ဂမ်၍ ထိုထိုလိုက်ပါပေသည့် ဝါဒနာမရေအနံ့က သင်းပုံပုံ လှုပ်သွားလေ

တော့သည်။ ကျော်ဝင်းသည်လည်း ဝေခံစံမြဲလာတော့
ပေသည်။

"ခေါင်ကိုက ကုသိုလ်ဆိုပါတယ် အကိုရယ် . . . ခေါင်
မှာ ခွဲစိတ်ရန်လှ လာစေ့ပြန်တော့လဲ အသက်ပြီတဲ့ အဖေ
ကြီးဖြစ်တော့တဲ့"

ခေါင်၏ မျက်နှာများက တာမခါးပြင်ထစ်နေ
သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် တောကပ်နေသည်ကို ကျော်ဝင်း
သည် သတိထားမိလိုက်၏။

"မိဖုရားက ခေါင်တယောက်ထဲပေး"

"အဖေ၊ မိန်းမပြီတစ်ဦးတော့ ဒီကားပေါ့ ကိုကျော်
ဝင်း ခေါ်နဲ့ ဒီမှာ ဘယ်ညာနိပ်ပါလားဟင်"

ခေါင်က ဤသို့ပြောရာ ကျော်ဝင်း၏ ကိုယ်ခံသို့
ပူတပ်လာပေသည်။ ခေါင်၏ လက်တဖက်သည် ကျော်ဝင်း
၏ ပေါက်ပေါ်သို့ရောက်ရှိနေပြီ။ အနားမှ အနားတိုင်တောင်
ပတ်သပ်လျက်ရှိနေပေသည်။

ကျော်ဝင်းသည် မျက်နှာတွင်ထပ်ထပ် တစ်ပြိုင်တည်း
ပါလျက်ရှိနေမိလေသည်။

"ခေါင်က ကပ်ပေးပါလား အကိုရယ်"

ခေါင်သည် သူ၏ ကော့ရှားလေးသော ချည်တိုင်
လေးကို ဆန့်၍ မျက်နှာလေးကို မော့၍ ပေးလာလေသည်။

ပိုင်းနေသော မေးခွန်းလေးနှင့် ပါးလျှန်တွက်နေသော နှုတ်
ခမ်းကလေးသည် မီးရောင်အောက်ထပ် ပြောင်လက်တာ
ဖြစ်ရန်လှသည်။ ကျော်ဝင်းလည်း ကြာရှည်တော့ သူ၏
မိတ်တို့ ဖတ်ဖူးနိုင်ချေ။

"ကိုကျော်ဝင်းရယ် ခေါင်ကို တာမခါးလက် ပေး
လိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်"

ခေါင်သည် မောင်ဆိုင်တက်တာ ကျော်ဝင်းကို
ပြောလိုက်သည်။ ထိုကော့ရှား ကျော်ဝင်းသည် ခေါင်၏
လှံကုန်ပေးသော ကိုယ်ကလေးကို သိမ်းပြုစုပေးကုသော
မိလေသည်။ ခေါင်၏ လျှပ်နှံဖြောင့်ဖြောင့်ကလေးအား ခမ်း
နေရာက ကျော်ဝင်းသည် သူ၏ ပါးစုံလေးအား ပြော
လွှားကာ ဇွှန်ပေးလေသည်။

ပြောရာ နိမ့်နားသော နှုတ်ခမ်းလေးကို ပုံ၍ နှစ်
ပုခန်းက ကျော်ဝင်းသည် ခေါင်၏ ကိုယ်ကလေးကိုပွေ့၍
သူ၏ အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ကိုယ်ခမ်းထဲသို့ ရောက်လျှင်နှင့် ကျော်ဝင်းသည်
သူ၏ ကိုယ်လှံလေးကို ဇွှန်ပေးလျက်မှ ထုတ်ပေါ်သို့ ပက်
လက်ကလေးရလျက်လေးတော့ရာ ခေါင်၏ ခြေထောက်လေး
နှစ်ဖက်သည် သူ၏ ကိုယ်လှံလေး အိပ်လာနှင့် ဖတ်ဖို့
တလေးမှတ် မှီးပေါ်သို့ ပြတ်ကနဲ ထောင်လိုက်သဖြင့်

ခေမီ၏ ထုတ်လေ့မှာ သူမ၏ခါးပိုင်းကို လျှောက်နဲ့ ကျသွား
မိတ်နှစ်ဖက်ခေမီ၏ ကျောပြင်ပေးသည်လည်း ခိတ်ယာနှင့်
ထိပ်ကျော၏ ပြီးတော့ ခေမီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ကျော်
ဝင်းကို လှည့်တော့ပုံရာ ကျော်ဝင်းသည်လည်း သူမ၏
ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖိလျှော်ထား ကျသွားလေတော့သည်။

မြူဇွန်တော့တံင်းလှသော ခေမီ၏ ပေါင်လုံးကြီး
များသည် အားပျော်ရာကောင်းလှသည့်အပြင် သူမသည်
ပေါင်နှစ်လုံးကို ငြိမ်ငြိမ်ပေးသော နူးညောင်းသောကား နှလုံးက
တားလိုက်ဖြင့် လှုပ်ပေးနေသဖြင့် တံင်းရိုင်းက ပေါင်းနေ
သည့် သူမ၏ စောက်ပတ်နှုတ်ခင်းသားလေးနှစ်ခုသည်
ပာလိုက် မိလိုက်လေး ဖြစ်နေတော့ရာ တချက်တချက်
အန်စရာပုံသား နေသော အဝတ်အစုံ အတွင်းသားလေးများ
ကို ရွှေ့ပြောင်းနေရာသို့ အပေါ်နားမှ ခေါက်လှည့်ပေး
ဖြစ်နေသော သူမ၏ အသားတက်လေးမှာလည်း နီတွေ
လျှက် မချဉ်မဲနေလှ ရွှေ့ပြောင်းနေရ၏။

ကုတင်ပေါ်ရောက်သည့်နှင့် ဩဇာရှိထကာ ထိုင်
လိုက်သော ကျော်ဝင်းသည် ခေမီ၏ အသက်ရှူသံရလောက်
သည့် မက်ဆာထွယ် စေတတ်ပုံငါးအလှကို မှက်တောင် ပ
တော်ကြည့်ရုံက သူမသည် သူ၏အဝတ်အစားများကို ခြွတ်
လိုက်၏။

ကိုစဉ်မှာပင် ခေမီ၏ မောက်ခိုးရော၊ ခဝနေသော
မျက်လုံးလေးများကလဲ ကနဲချင်း ထွက်ပေါ်လာနေကြသည့်
ကျော်ဝင်း၏ တောင့်တင်းလှသော ကြက်လေးခိုင်ရောကို
ကြည့်ကာ သူမ၏အင်းကျိလေးကို ဆွဲ၍ ချက်ပစ်လိုက်လေ
တော့မှာအပတ် တေးတေးချွတ်ပြီး သွားသော မောက်ခိုး
ကလည်း သူမ၏ခါးထုတ် ပေးသွားကာ ခုတ်ပတ်နေသည့်
ကခုတ်ညှိုးသော မောက်အစားဖြစ်သည့် သူမ၏ သင်္ဘောလေးကို
ဆွဲ၍ ချက်ပစ်ကာလေး ခေမီကလည်း သူမ၏ ဝင်ထားကြီး
များကို ကြည့်လေလိုက်၏။

ပြီးသည်နှင့် အသက်ရှူသံများ တဖြူနုနှင့်ဖြစ်လာ
ရသော ကျော်ဝင်းသည် သူမ၏ ပေါင်ကြိုးဖြူ လှည့်တုတ်များ
ကို လက်နှစ်ဖက်ကားပေးကာ တလယ်ထုပ်ဝင်၍ ဆောင်
ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီး လန်လေ့သည် သူ၏လီးတံကြိုးကို
သူမ၏ စောက်ပတ်ဝင်၍တော့ကာ သူမ၏ ပေါင်နှစ်ဖက်ကို
သူ၏ ပေါင်များပေါ်သို့ တဖက်တချက်မိ တင်လိုက်ပြီး ထီး
တန်ကြီးကို မိ၍ သွင်းလိုက်လေတော့သည်။

"တင့် . . . မင်း . . . အ . . . တင်"

ခေမီ၏ မျက်နှာလေးမှာ အပေါ်သို့ မော့တက်
သွားစဉ်ကျောမှာပင် ကျော်ဝင်း ဘည့် သူ၏လက်နှစ်ဖက် မြင့်
လှပေ၏ နို့နှစ်လုံးကို ဆွဲ၍ ဆောင်ကြောင့်အနေအထားမှ ပင်

လှိုပေါတော့သည်။

ဒီလိုခန့်နှင့် သန်စွမ်းလှသော လီးတန်ဖိုးဖြင့် အလိုး
ခဲခဲဘူးသော ခေမီသည်လည်း သန်စွမ်းစာကြောလှသော
ကျော်ဝင်း၏ လီးတန်ကြီးကြောင့် အားရစိတ်များ ဝေပြာ
လျက် ကျော်ဝင်း၏ လီးတန်ကြီးကို သူမ၏ စောက်ပတ်ဖြင့်
အတင်းပင် ဖုတ်ညှစ်ညှစ် ဆုတ်နေသည့်ပြင် ကျော်ဝင်းက
အားပါပဲဖြင့် ဆောင်ဆိုက်ပေတိုင် ထိုဆောင်ဆိုက်ကို
အံ့ကိုက်အောင် သူမ၏ စောက်ပတ်ကြီးကို ဖွင့်၍ ကော့ပေး
နေလေသည်။

ခေမီ၏ ဝက်မော့ဖွယ် အပေးများကြောင့် ဟန်ဟန်
များ ထလာသော ကျော်ဝင်းကလည်း သူမ၏ နို့ညီ ခေါင်း
လေးများကိုဈေးကား နှုတ်ကာဖြင့် မြန်မြန်သွက်သွက် အားပေး
တရ ဆောင်၍ ပယ်ပယ်နယ်နယ်လိုးနေ တော့သည်။

တတင်းတင်း ညီသံလေးများဖြင့် မချီတင်ကဲ မြစ်
၌နေသော ခေမီသည် အားပလိုအားမချေဖြစ်ကာ သူမ၏
စောက်ပတ်ထဲသို့ ထုတ်၍ သွင်းချီဖြင့် လိုးနေသော ကျော်
ဝင်း၏ လီးတန်ကြီးကို သူမ၏ ဇာတ်လေး ဟဖတ်ဖြင့်
အားပလို အားမရ ကိုင်၍ ဆွဲနေသေး၏။

ဗြဲတော့ သူမ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကိုယ်လုံးလေးသည်
ရင်လေးကြွေလိုက်ပင်လေးမြောက်လိုက်ဖြင့် အငြိမ်ပနေ မြစ်

လာရတော့လေသည်။

“ဟင်း .. ဟင်း .. အကို့ဇယ် .. အဖေလေး .
ဟင်း . ဟင်း”

သူ့ကိုလုံးလေးများ ခံမိတ်ကာ ခေမီသည် ဖုတ်ဖုတ်
လှူလာသည့်အခါတွင်တော့ ကျော်ဝင်းသည် သူ၏ လီးတန်
ကြီးကို အဆုံးနီးပါး ရွဲ၍ ဆွဲ၍ထုတ်ကာ ပြင်းထန်စွာဖြင့်
(ဝေ)ချက်မျှ ဆောင့်ကာလိုးလိုက်ပြီး ကျော်ဝင်းသည် ခေမီ
၏ အပေါ်သို့ ပျောက်၍ ကုသွားတော့ရာ ခေမီ၏သက်နှစ်
ဖက်သည် သူ့အား အတင်းပင် အငမ်းမရပေးကြိုခွဲကာ ဖက်
လိုက်ရင်း သူမ၏ ပင်ထူးဖြူဖြူကြီးကို အိပ်ယာပေါ်မှ ထွတ်
ထွက်အောင်ပင် အတင်းပင် ကော့၍ ပေးလိုက် သူမ၏
မျက်နှာလေးသည် အံ့ကြိတ်လျှက် နောက်သို့ ဆတ်ကန်
ဆတ်ကန် လန်လန်သွားရပါတော့လေသည်။

xxxxx

(၅)

သူ၏တိမ်ရှေ့သို့ မြန်မြန်ရောက်လာသော ကျော်ဝင်း
သည် သူ၏တိမ်ရှေ့တွင် ဖောက်အော့ကာကြီးတစ်က အခန့်
ထားရန်၌နေသည်ကိုတွေ့လိုက်၏။ ကျော်ဝင်းသည် ခေါင်း
နုန်းကြီးသွား၏။ ဝါဒီပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သော ကျော် ဝင်းကို
ရှယ်လီခင်က မြန်မြန် ကြိုဆိုနေသည် မဟုတ်ပါ လာ ..။

“ဟော မေခင် ဘာကိစ္စ”

ရှယ်လီခင်သည် ထိုအခင်းကြောင့် ဖျက်ခုံးလေးပင် သွား၏။

“တိစ္ဆာမိစ္ဆာ သောဓုတောဘူးလား”

“လာရပါတယ်၊ မေခင်ရာ ကံဆိုပါဦး”

“ကကိုကြီးက ခေါ်ခိုင်းလို့”

“မိဖုတ် မအောင် ကျွန်တော်အိမ်ကို ကယ်သူမေး လာလဲ”

“တို့ဘယ်သူများ မေးရာလို့သေးလဲ”

ရှယ်လီခင်က ရှက်လုံးများဝင့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ရှယ်လီခင်၏ ဂွမ်းတယာမှာ ကြာဆန်လှချေသည်။

“ဗုဒ္ဓကောင်းမှာ ယခုမှပင် အခက်ကြုံရပေပြီ။ ဘု ဘာသို့ဝယ် အဆင်ရှိသော ပန်းကိုမှ နှိမ်ချေပြီး ဝေဟုတ်ပါလား”

“ဆရာ ကယ်လိုနေသလဲဟင်”

ကျော်ဝင်းသည် ရှယ်လီခင်၏ အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင် ထားသော သူမ၏ လှပမှုကို ဝေ့ကာကြည့်ရှုမ်းဖြင့် ပြော လိုက်၏။ တကယ်တော့ ရှယ်လီခင်မှာလည်း လှသူကင်ဦးပင် ဝေဟုတ်ပါလား။

သို့ပေမဲ့ ခေထားလိုတော့ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ချောလှ သူ မဟုတ်ပါပေ။ ရှယ်လီခင်သည် လှသည်ကတော့ အမှန်

ယ် ဖြစ်၏။ မျက်နှာကလေးမှာ နှုတ်သန်အပြိုင် မိတ်တပ်ဖြင့် ပြုပြင်ထားလှခြင်းလည်း ဦး၍ သူမနေထိုင်ပုံလည်း ကျော်ဝင်း က ထင်၏။

“ရှင်စာရာ တော်တော် အနုမကောင်းနဲ့ဟင် ... တဲ ဖိုကုသုကံ ထမ်းမိလို့လား” ဟု မှတ် သွားသော ကြံချေအောင်

“ဤနောက်လည်း ယူလိခင်၏ ဘေးကင်းရေး ကာ လေးဖြူပင် ကျော်ဝင်းက သက်၍ ငိုကြွေးနေလေသည်။

“ကိုကျော်က ဘယ်ရက်ကကိစ္စကလဲ”

ဟုရှယ်လီခင်က ပြောကာ ကားမောင်းနေသော ကျော်ဝင်း၏ ဖုံးအိတ်၌ ရှယ်လီခင်၏ ကိုယ်လုံးလေးက ဖို တပ်ထားလေသည်။ ရှယ်လီခင်၏လုံးမှာ ချွေးနုနုများက သင်း ပွဲကြိုင်လှပုံမှာ ထွက်ပေါ်၍ မျှော်မပြီ။

“ညွှန်တော်တို့ ရံတန်က မြန်ကပ်ကောင်းမယ် ထင် တယ် မေခင်၊ တော်တော်ကြာ ဆရာလိသွားမို့ ဝေ့ဖြူ ကျွန်လိန်မယ်”

ကျော်ဝင်း၏ အရပ်များက ဟန်မိ၍နေ၏။ ရှယ်လီ ခင်က ခပ်တန့် နှိုးလိုက်၏။

“ဟဲ့ဟဲ့ ကိုကျော်၊ ခပ်ဟာလဲ ခေ့မိကြာရမ်းသောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူကယ်လွန်းလဲ ဟာမေ့မိကံကရာလို့

ဝိညာ၊ ကံတွယ် ဝါထွေပြောနေမိပါသိကွယ်”

“ထဲ တယ်ကိုမောင်းရလဲ ဖေမဲ”

“နမ်းပွန်းပေးတယ်ကို မောင်းရှာ . . . ဝါဒိ ခုတ လော့ရှ်ဆရာ တာမြစ်နေလယ်ဆိုတာကို ရောထိရဲလား”

“ဟဲ့အင်း ကယ်လီလဲ”

“တစ်ခုဆို ခြစ်ပေးတယ်လေ . . . ဒီလီကပ်ပိုကပ်နီ ဖြစ်မော့ သူကြိုတစ်ဦးရဲ့ လော့ဘာတာ ကယ်လော့ကို ခုထွေရောက်လယ်ဆိုတာ ခြင်းစားကြည့်မယ်ပါ။ သူ့အဖို့ ခုထွေ ရောက်မယ့်။ ခိုအိန်မှာ ကယ်လော့ကို ခုထွေရောက်မလဲ”

ရှယ်လီခင်သည် ဝေ့သွယ်လောင်းနေသော ယယ် ရှယ် နုဒိဂ္ဂာသည့် တညာတယ်ပယ်ဟာပယ်ပါလေး။ သူ့အဖို့ တွင် ကာမတက္ခာကို အဆက်မပြတ် ခံစားနေချင်သော ဝေ့သွယ်စွယ်ကလောင်းကျွမ်းနေသော အဆိုနီလယ်ဖြစ် နေသည်။ ဤသို့သော အဆိုနီအခါတွင် သူ့အဖို့ တာဝမှာ လယ်တော်မောင်၏ ချို့ပွန်းမှုကြောင့် တာဝယ်ပူပန် သော ကရောက်နေရမည်ဆိုသည်ကို ခြင်းစားရန် မျက်ရည်လေး မှာပဲနေသော ရှယ်လီခင်၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ တော်ဝင်သည် ဝရုဏသက်လုံတိမ်၏။

သူ့ကိုလေးသော တာဝလေးသည် နမ်းပွန်းပေး တယ်ရှေ့သို့ရောက်၍ လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူတို့သည် “ဒီတို”

အခန်းသို့ တံလှိုက်ကြည့် ရှယ်လီခင်ကယ် ဦးဆောင်ကာ တာဝအသောက်များကို မှာလိုက်လေသည်။

“ဘာစားကြိုရဲ့သောကလဲ အကို့အကို”

ရှယ်လီခင်က ပြောလိုက်သော်လည်း၊ တော်ဝင်မှာ စိတ်မပါလဲဘဲ ခေါင်းတိုဦး၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ဝါကိုပင် ရှယ်လီခင်က တာဝနေကြည့်ခြင်း မရှိပါချေ။

“တိုတော် ကြည့်ရတာ ဒီဒီဘာစားရာ မကောင်း လိုက်တာလေကွယ် အိုကို ချမ်းလို့လားဟန်”

ရှယ်လီခင်က သူ၏ဘေးနားသို့ ရွှေ့ကာ ထိပ်လိုက် ပြီး သူ၏ လက်များကို ဆတ်ကိုက်ကာ ပေးလိုက်သည်။ သူ့ ၏ လက်ဘယ်တံမှာမူ တော်ဝင်၏ ပေါင်ကို ကိုက်ကာ ပွတ် သယ်ပေးလျှက်ရှိ၏။

ရှယ်လီခင်က ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါတွင် တော်ဝင်သည် သူ့၏ ဝါးစွန့်လေးကို မက်လိုက်ကာ ပါး နှိမ့်လေးကို နမ်းလိုက်၏။ ခန္ဓာပုံသော ရှေ့များသည် တော် ဝင်၏နှာခေါင်းကလွင်းသို့ စုပြုံကာ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ လေသည်။

“ဤကို ကိုယ်အဖို့ပါတယ် မင်ရယ် . . . ဝါပေမဲ့ ကိုယ့်”

ခိတ်ထွေဟာ ကယ်လီပွန်းမယ်တာ မရွတ်လယ်ပွန်းလို့ ထင်နေ တယ်လေ”

ကျော်ဝင်းက ခြုံသားဖွယ် ပြောလိုက်၏။ ဤ ဤ
ကျော်ဝင်းက ခြုံသားဖွယ် ပြောလိုက်၏။ ဤ ဤ
ကျော်ဝင်းက ခြုံသားဖွယ် ပြောလိုက်၏။ ဤ ဤ

ထို့ပြင်ပူဇော်သော အားပေးစာများမှာ ခွဲလှ၏။ နှုတ်
လိခိန်မှာလှိုက်သဖြင့် ဂုဏ်အရက်လည်းပါလာ၏။ ဂျင်သီ
ပိုရှည်သည့်ကို ကျော်ဝင်းဝိပြုပြန်၏။ သူ့အဖို့ အရက်
သောက်လျှင် ထပ်ရွှေကြေးနန်းကိုလည်း ဝိပြုပြန်၏။

ဒါပေမဲ့ နှုတ်လိခိန်အဖို့ ဝိလိခိန်အဖို့ကိုပင် လိုသော
ပြင်းပြနေသည်ဟုတ်ပါလား။

ရောက်ထပ် နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါတွင်တော့
နှုတ်လိခိန်၏ စာ တနေရာကို ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ဤ
တော့ သာယ ဂျင်သီလည်းတော့ ယုတ်တဲ့ ငွေရိုလျှင်
အခန်းရိုက်သော ရှိတုန်မြို့တော်အတွက် ငွေသာလျှင်
ပမိနု ငွေသာလျှင်အခန်းဖြင့် ကျပ်လည်းအကြာသည် ယုတ်
ပါလား။

ထုတို့ရောက်သောအခါတွင် တနှစ်ဝင်ကြီးသည်
သောကို နှုတ်လိခိန်၏ လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်လေသည်။
နှုတ်လိခိန်သည် ဤနှစ်လောက် ကျွမ်းကျင်နေပြီတော့။

ဤရောက်လတ် ကာလထဲတွင်ပါလာသော ယုတ်ပြီ နှစ်
ကို ဖာရိုကြီးတစ် အခန်းတွင်အရောက် ပေးပို့ခဲ့လေသည်။

ကျော်ဝင်းအဖို့ ဂုဏ်အရက်တစ်ခွက်က မမီးကားထားပြီးမှ သူ၏
စိတ်များမှာ စွယ်လီခင်၏ ဘက်ယ်လုံးပေါ်ဝယ် ရစ်ခဲနေ
ပေသည်။

"လာပါ တရားရယ် . . ."

ကျော်ဝင်းသည် စွယ်လီခင်၏ ကျယ်ပြန့်စွင်ကား
ထေသော တစ်ပါးရောက် မှတ်လိုက်ကာ၊ ခွဲသောခါးလေးကို
ရစ်ပတ်ကာ ဆွဲယူလိုက်သည်။ နှုတ်လိခိန်မှာ ကျော်ဝင်း၏
ပေါင်ခေါ်သို့ ကျဆင်းသွားတော့မူ တစ်ဝါးစွာက စိတ်ရ
ပင် ချက်ခင်းလွှဲလေသည်။

"သူသိပဲလဲတကယ်"

ခင်ကပြောရင်း ကျော်ဝင်း၏ နဖူးခြင်ကို လက်ညှိုး
ဆွလေးဖြင့်ဆိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျော်ဝင်း၏ မှတ်နာ
ကို ရောက်ထိခိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဝါလင် . . ."

ခင်သည် ကျော်ဝင်း၏ နားနားသို့ ကပ်၍ ညပ်ညပ်
ထာသာအလေးခေါ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျော်ဝင်း၏ နဖူးခြင်
ကို ဆွဖက် နှစ်လိုက်ပြန်သည်။

"အခုလို နေရတာ ခရောက်စွာလားတင်"

ကျော်ဝင်းကို မေးလိုက်ပြန်၏။ ရက်စက်ကတော့
ပူ စကားပြန်မပြောတော့ချေ။ စွယ်လီခင်၏ နှိပ်စွဲခံရင်း
ကို ကျယ်သီးပုဒ်ကို ဆုကိုယ်တိုင်မြတ်နု၏။ ခြွတ်ပြီးထွား
တော့ သော်လည်းကောင်း၊ အခါခါးမှ ပို့မောက်နေသော ရင်

လားများစီ ပဲၤၤ သုခိလက်များက ဆောက်နေဃိ။

ဦးတော့ တော်ဝင်းဇီ နတ်ခမ်းများသည် ရှယ်လီ ခင်ဇီ နတ်ခမ်းများကို မှုတ်တံခိုးဖြင့် ခုတ်ယူနေသည်။ သု ခုတ်ယူလိုက်သည်မှာ ညင်သာသည်တော့ မဟုတ်၊ ပေါ်ကြမ်း ကြမ်းလေးဝင် ခုတ်ယူနေသဖြင့် နှာလိုက်လော့အခါ မြွတ်က နံပင် ဖြည့်သွားရဗေ့သည်။

“သိပ်ကဲတာထဲကွယ် . . . ပယ်ဖမ်းပါဗျာ . . . အိုက် ထုက်ကော”

ရှယ်လီခင်က ဩကနဲ ထခပ်လိုက်ရာ ကျော်ဝင်းက နို့ဖောရိုးက ရှယ်လီခင်ဇီ ခွင့်ကားလေသော တင်ပါးကြီး ကို ဆွဲချလိုက်သဖြင့် “ဟို”ဟု ဆို၍ ကျော်ဝင်းဇီ ပေါင်ပေါ် သို့ပြန်၍ ကုသွားရပြန်ဃိ။

“ဝီနေရာဘယ်လို လုပ်ပြီးရှာလိုက်တာလဲ သိပ် ကောဃိတဲ့နေရာထဲ၊ ဒိမ်တဲ ခင်ရယ်”

“တော်ပါ ခုမှ ချီနေခလိုက်တာဟင်း . . . နေရာ ရှာတာထဲ လွယ်တာပေါ့၊ ဝါလင် ပန်နေရာကို ငွေဖေးလိုက် ရင် ဝုဝုသီးသန့်ဖွင့်ထားတဲ့ ဝီလီနေရာကိုရတာပေါ့၊ အခန်း အားမအားကို ဗုန်းရဲ့ ဆက်ဖေးကြည့်ရင် လဲဏာထဲ”

ဤချွအထိ ရှယ်လီခင်သည် ကွမ်းကျင်နေပေပြီ။

ရှယ်လီခင်သည် သုခိဖာပါးမှ ခွာသွားပြီးလျှင် တံခါး ကို လှက်ထိုးလိုက်ပြီး ဝန်ကာကိုဖွင့်လိုက်ဃိ။ ကျော်ဝင်းက တော့ ရပ်ကို ပန်ခွတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ဆုံပါနင့်ရောပြီး

ထောက်နေလိုက်ဃိ။

ထိုအချိန်တွင် ရှယ်လီခင်သည် သုခိ အနားသို့ ပြန်၍ ရောက်လာဃိ။ “ဝါလင် . . . ခင်ကို လက်ထပ်ပါလား ဟင်”

“ဟင် . . . ဘယ်လို” “ဝီလီဇေ ခင်က အကိုကြီးကို သူ့ကျန်းမာရေးကိုအကြောင်းပြုပြီး ခင်ကို ကွာရှင်းခိုင်း ရင် အကိုကြီးက ကွာရှင်းပေးမှာပါ . . . ဝီဇော့ ဝါလင်က ခင်ကို လက်ထပ်ခိုင်းပြီဇေ”

ဖုံအားသင့်စွာဖြင့် ဝါလင်အတောဃိသားပြစ်သွား ရတော့သာ ကျော်ဝင်းသည် အတော်ဝင် တုန်လှုပ်ခြောက် ခြား၍သွားဃိ။

“ခင် . . . ကိုယ့်မှာ လက်ထပ်ရမဲ့ ချစ်သူက ရှိနေ တယ်ခင်ရယ်”

တော် ဂါဘဲ ဝါလင်ရယ် . . . ဒါလင့်ချစ်သူကို ဝါလင် အရင်လက်ထပ်လိုက်ပေါ့ပြီးတော့ ခင်ကိုလဲ လက်ထပ်လေ မဟုတ်ဖူးလား ဝါလင်နဲ့ ဝါလင်ဇစ်သုလက်ထပ်ဖို့ ခင်ကဘဲ ကာကွန်အကျခံမှာပါ . . . ဘယ်နဲ့လဲ”

“သူသိသားရင် ဘယ်နဲ့လုပ်လေဟင် . . .”

“ဝါဇေ ခုချိန်မှာ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဦး။ ခင်ကြည့်ပြီး ဝီဇော့လိုက်ပါဇေ . . . ဟင် လက်ထပ်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

ကျော်ဝင်းသည် ဦးရင်ပြီးရောဖြင့် သုခိ ခေါင်းကို ခြိတ်ပြလိုက်ဃိ။ ဒိန်းမည်း ပေါက်ပြန် ခွဲထန်းလာလျှင် သုခို့

၏ ဖေဆပ်ပွဲက ကြောက်ရွံ့စရာပင် တောင်းလှသည်ဟု ကျော်
ဝင်းတွေးမိလိုက်၏။

ဦးတော့ရှယ်လီခင်သည် သူ၏ရှေ့တွင် ရှပ်ရမ်းက
စောစောက ကျော်ဝင်း ကြယ်သီးများဖြတ်ကာသော သူမ၏
နိုင်လွန်အင်းကျီစလေးကို မက်မောစရာ ကောင်းလောက်
တောင် ချွတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် သူမ၏ ဘော်လီအင်း
ကိုအတွင်းမှ ပြည့်လျှံကာ ထွက်နေသည့် ဖုထစ်တင်းရင်းနေ
သော ရင်သားများက ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

နောက်တော့ . . . တပျာဦး တင်ပွား သူမ၏ ဘော်
လီအင်းကိုမှအစ ယတီလေးအဆုံး ဖြေဖြေချင်း ခွတ်ချလိုက်
လေတော့သည်။

သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေး တခုလုံး ဝတ်လစ်လစ်လေး
ဖြစ်သွားရသည်နှင့် ကုတင်စောင်းတွင် ထိုင်နေသော ကျော်
ဝင်း၏ ရှေ့သို့ တိုးကပ်လိုက်တော့ရာ ကျော်ဝင်းက သူမ၏
ခါးလေးကို ဆွဲ၍ မက်လိုက်ပြီး သူမ၏ ဒို့လေးနှစ်လုံးကို
သယ်မြန်ညာမြန် စိုစေတော့၏။

ရှယ်လီခင်ကတော့ ကျော်ဝင်း၏ အင်းကျီ ကြယ်သီး
များကို တစ်လုံးချင်းဖြတ်ပေးနေရင်း သူမ၏ ရင်ဘတ်လေး
ကို ကျော်ဝင်းအိသို့ ကော့ကပ်၍ ဖိကပ်ပေးထား၏။

ကျော်ဝင်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း သူမ၏
ပင်သား ထိထိကြီးများပေါ်သို့ လျှော့၍ ရောက်သွားကာ
သူမ၏ ကားစွင့်၍ ပြုစုမှုမနေသောပင်သားကြီးများကို ဖျစ်

ညစ် နှစ်နှစ်ကြို ဖေဆေလေသည်။

ကျော်ဝင်း၏ အိမ်တို့ ကုလင်ပေးများ ပြုစုထွက်
ပြုသွားသောအခါ ညစ်ပေးမှု ရှယ်လီခင်သည် ကျော်ဝင်း၏
ကိုယ်လုံးကြီးကို သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးနှင့် ဖိကပ်လိုက်ပြီး
ကုတင်ပေါ်သို့ ပိချလိုက်ပျောက် သတ်ခဲခဲပေးသက်ဝင်ပေးမှု
အတတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ကုတင်ပေါ်အစမှစ၍ပင် ရှယ်လီခင်သည် ကျော်
ဝင်း၏ ပုခုံးကိုနှုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမ၏ တံပိုးကွဲအေးသည့်
ကျော်ဝင်း၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ နောက်၍ ချလိုက်၏။ ကျော်ဝင်း
၏ နှုတ်ခမ်းအသွင်မှာ အဆင်မပြေ ဖြစ်ကာ စုတ်ခမ်းလေးတခု
သည် သူမ၏ လက်လေးများက ကျော်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးကို
ဖက်ထားသလို ကျော်ဝင်း၏ လက်များကလည်း ရှယ်လီခင်
၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ရှစ်ကိုယ်တူ သူမ၏ ဒွင်စရာ လက်သစ်
ကလစ် ကိုယ်လုံးဖြဖြုတ်ပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေး ပြု
ရွှားနေတော့လေသည်။

ရှယ်လီခင်သည် ကျော်ဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းများကို တား
ရေအတင် စုတ်ခမ်းဖြေဖို့နဲ့ကွပ်တော့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေး
များသည် ကျော်ဝင်း၏ လျှိုလှိုလှိုလေးဖက်သို့ ဖိကပ်ကာ
ကားအတွင်းဝင်၍လိုက်ရင်းက သူမ၏ လက်သား လက်သည်
နှိုးသို့ချွန်နေလေအထိ ကျော်ဝင်း၏ လက်ခိုက်ကြီးထိသို့ ရောက်
လိုက်လိုက်တော့၏။ ဦးတော့ သူမ၏ လက်ပခုံးလေးက အောက်
ဖက် အိမ်အောက်သို့ ပိသွ် ပိ၍ ပွတ်ပေးလေသည်။

ကရုဏာတရားတို့က ခံစားနေရသော ကျော်ဝံဒ်သည်
ပျက်စီးစွမ်းလျက် ခံစားရလျက်၊ ခက်ကြာတော့ ပြီးနောက်
ရောက်တစ်နေ့သော ရှမ်းလိပ်စင်တို့ ဖက်ခေးကွာ ကြည့်ရိုက်
ပြော ပြောနေရင်းကကျော်ဝံဒ်၏ လက်ထောက်သည် ရှမ်းလိပ်
စင်၏ ခေါ်ဝေါ်ခေါ်ဝေါ်ပျံ့ ရောက်၍ သွားဖို့ သူ၏ ဇောက်
ပုတ်လေးကို ခုတ်၍ ဝိုင်းကာ ပွင့်ရှု၍ မှတ်အေးလေးတော့
သည်။

ရှမ်းလိပ်စင်ကလည်း သူ၏ လက်အောက်မှ ကျော်
ဝံဒ်၏ ခေါ်ဝေါ်ကြား၍ မသွားတမ်းကိုလွှဲထားရာ သူ၏
ပုခေသော စွက်အေးလေးများသည် ကျော်ဝံဒ်၏ ရင်ခွာထက်
တို့ ဖက်ခေးကွာ ခုတ်အေး၍ ခုတ်အေးရင်း လှည့်ဖျားလေးဖြင့်
လျှင် ကလေးက လက်ကလေးဝေဒ်။

ပြီးတော့ ကျော်ဝံဒ်၏ ရင်ခွာထက်တို့ တဆင့် တစ်
လမ်း၍ တယ်ခီကြွတ်ထားရော အခြေဝံဒ်လို့ပြောနေသော
ဝံဒ်ဖိုက်ကလေးများကို ခုတ်အေးနေပြန်တော့၏။

ကျော်ဝံဒ်သည် တကိုယ်လုံး ရောက်ဖို့မှူးဝေ ကာ
ဖက်ခေးကွာလေးတစ်အောင်ပင် သူ၏ စိတ်များမှ ထကြွ
၍လာရလေသည်။

သူ၏လက်အောက်မှ ရှမ်းလိပ်စင်၏ ဇောက်ပုတ်
လေးသည်လည်း အရည်ခဲလေးများ ခြံ၍ လာခဲ့ဖို့ဖြစ်သည်။
ကျော်ဝံဒ်သည် ဖက်လက်လှည့်နေရာမှ ကြိုး၍ ထလိုက်ရာ
ရှမ်းလိပ်စင်ကလည်း ကျော်ဝံဒ်၏ ဂိုဏ်းထဲပြန်ဖမ်းမှ သူ၏

ဂိုဏ်းထဲလေးကို ကြည့် ကရုဏာ လိုက်ထွက်တော့ ကျော်ဝံဒ်
သည် ရှမ်းလိပ်စင်ကို ခွဲ၍လှည့်လိုက်ရာ သူသည် ဝိုင်းဝန်း
ဖော်သို့ ပြန်လှည့်လာသော တစ်စက်လေး ကျွဲ သွား
ကျောရလေသည်။

ကျော်ဝံဒ်သည် ကြိုး၍ ထလိုက်ဖို့ တစောင်းလေး
ဖြစ်၍နေသော ရှမ်းလိပ်စင်၏ အပေါ်ဖက် ပေါက်လေးတို့
ဒုက္ခကော သူ၏ ဖက်ခေးကွာနှင့် တွန်း၍ ကပ်လိုက်ဖို့
ဖြောင့်တမ်းကွာ ဆက်သွက်ထားသော သူ၏ ကျွဲလေး
ပေါက်လေးတစ်ကို ခွကော ခုတ်ထက်၍ ဝိုင်းလိုက်၏။

တို့နေထက် ဖက်ခေးကွာကြီးနှစ်လုံးကြားမှ ရောက်သို့
ပြောထွက်နေသော ရှမ်းလိပ်စင်၏ ဇောက်ပုတ်ထဲသို့ သူ၏
လိပ်စင်ကြီးကို တွေ့ကာ သူ၏ ဂိုဏ်းထဲရောက်သို့ ဝိုင်းဝန်း၍
သွားလိုက်လေတော့သည်။ ပြီးတော့ ကျော်ဝံဒ်သည် သူ၏
ပြင်ထဲသော မှော်စိတ်များက ခံစားသည့်တစ်စုံ သူ၏
လိပ်စင်ကြီးကို ဖက်ခေးကွာဖြင့် ထုတ်၍ သွားဖို့ဖြင့်
လိုနေတော့သည်။

ကျော်ဝံဒ်၏ လက်များကတော့ တံတောင်လေး ဖြစ်
နေသည့် သူ၏ ခြံတံများကို ခွဲလိုက် ပြစ်လိုက် ခြံတံ ခေါင်း
လေးများကို ချွေလိုက်ဖြင့် လှမ်းဖျားကပြောစွာ ကာကွယ်
၍နေသော သူ၏ ဖက်ခေးကွာတို့ကို ဆုတ်နယ်
၍လျှင် သေနေသေး၏။

တို့ပြင် သူ၏ ကျောထောင့်သော ပေါက်လုံးလေး

အောက်သို့လက်ကို သွင်းကာ သူ့မ၏ အောက်ပတ်အံ့လေးကို
မိ၍ မိ၍ ပွတ်ဖေးရမ်း လက်မထိပ်လေးဖြင့် ဝတ်လိုက်
ထွက်လိုက် ဖြစ်နေသော လီတင်ကြီးအထက်မှ သူ့မ၏ အောက်ခံ
လေးကိုလည်း ကလိကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း သိုးတောင့်၍
နေသေး၏။

ဟနိုးခံရုံး သူ့မ၏ ရက်ကောင်းနေရာ အဖလုံ
ကိုပဲ အနေအထားအရ ညာဘက်မှ ဖြစ်ညစ်တားနေသော
ရှမ်းလီခပ်သည် ကကိုးလုံ အိမ်၌ လာကာ တပန်းပန်း
ဖြစ်လာရလေတော့သည်။

ထို့ပြင် ကျော်ဝင်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်၍
ဆောင့်၍ လိုနေရင်းက သူ့မ၏ကိုး ပန်းပန်း၊ ညာဘက်သို့
တက်စီစောပင်တံ့က ဆောင့်လိုက်သောအခါတွင်တော့
သူ့မ၏ အိမ်လကို လီတင်ကြီးကပ်၍ ဆောင့်နေတော့ရာ
ရှမ်းလီခပ်များ အထက်ရှုရုံလေးထက်ပင် ဖြစ်သွားနေ
တော့သေးသည်။

“ဟ...ဟန့်... .. ဖိလတ်... ချစ်... ချစ်
.. တယ်... ဟန့်...ဟန့်...ဟန့်...ဟန့်...”

~~~~~

ပြီးပါပြီ